

F. t. l. vedr. retsplejeloven m.v.

dokumenter, som retsmægleren har fået udleveret under retsmæglingen.

3.10.2. Hvis retsmæglingen ikke ender med en aftalt løsning, fortsætter retssagen efter de almindelige regler om behandlingen af civile sager.

Retsplejerådet finder det væsentligt, at retsmægleren - som det også har været tilfældet under forsøgsordningen, jf. pkt. 2.4.9 ovenfor - som udgangspunkt ikke må have med sagen at gøre efter retsmæglingens afslutning. Retsplejerådet foreslår, at dette princip lovfæstes, dog således at en dommer, der har fungeret som retsmægler i en retsmægling, hvor der er opnået en aftale, der afslutter sagens behandling ved retten, skal kunne optage den aftalte løsning i retsbogen som retsforlig og/eller foretage en tilførsel til retsbogen om, at sagen er hævet som forligt.

Retsplejerådet henviser i den forbindelse til, at dommeren ved optagelse af en aftalt løsning som retsforlig i retsbogen ikke skal forholde sig nærmere til indholdet af aftalen, men alene indføre denne i retsbogen. Hvis f.eks. en parts advokat meddeler, at der er indgået udenretligt forlig i en sag, hvor sagsomkostningerne er en del af forliget, og hvor sagen som følge heraf hæves, er dommerens opgave således også i den situation alene at konstatere, at sagen hæves. Retsplejerådet finder på den baggrund ikke, at der er betænkeligheder ved lade en dommer, der har fungeret som retsmægler under sagen, foretage disse formelle sagsbehandlingsskridt. For så vidt angår alle øvrige sagskridt finder Retsplejerådet, at bl.a. det forhold, at retsmægleren i forbindelse med retsmæglingen kan have holdt separate møder med en af parterne og herved være kommet i besiddelse af oplysninger, som den anden part ikke er bekendt med, gør, at det bør være en ny dommer, der træffer sådanne afgørelser, herunder f.eks. afgørelser om sagsomkostninger.

3.10.3. Retsplejerådet har overvejet, om der bør fastsættes særlige regler om adgangen til at føre bevis om indholdet af en retsmægling i de tilfælde, hvor retsmæglingen ikke lykkes, og retssagen derfor fortsætter i forlængelse heraf.

Retsplejerådet bemærker, at det efter rådets opfattelse - uanset den foreslåede bestemmelse om parternes tavshedspligt om indholdet af retsmæglingen, jf. pkt. 3.8.1 ovenfor - ikke er muligt fuldstændig at forhindre, at parterne og deres advokater under den videre retssag, f.eks. i forbindelse med udspørgen af modparten - i hvert fald indirekte - i et eller andet omfang vil kunne benytte sig af viden opnået under retsmæglingen. Retsplejerådet anfører, at en sådan anvendelse

bør ske med respekt af det grundlæggende princip om retsmæglingens fortrolighed.

Retsplejerådet anfører, at der kan være en i al fald teoretisk risiko for, at en part vil kunne »spekulere« på at få indledt retsmægling med henblik på at få information »fortrolighedsstemplet«, så den ikke kan anvendes i en efterfølgende retssag. Retsplejerådet foreslår derfor en bestemmelse om, at en part under en eventuel fortsættelse af retssagen om nødvendigt kan anvende oplysninger modtaget under retsmæglingen til at begrunde en anmodning til retten om at pålægge modparten eller tredjemand at udlevere dokumenter, jf. retsplejelovens kapitel 28 om edition. En sådan anmodning kan f.eks. tænkes fremsat, hvis der under retsmæglingen er fremkommet oplysninger om et dokument, som modparten eller tredjemanden efterfølgende bestrider det påberåbte indhold af. Retten kan give modparten eller tredjemanden et editionspålæg, medmindre der derved vil fremkomme oplysning om forhold, som den pågældende ville være udelukket fra eller fritaget for at afgive forklaring om som vidne, jf. retsplejelovens §§ 298 og 299.

3.10.4. Retsplejerådet anfører, at de gældende regler om vidneudelukkelse i retsplejelovens §§ 169-170 må antages at indebære, at en advokat, der har fungeret som retsmægler, som udgangspunkt, i de tilfælde hvor retssagen fortsætter, ikke kan afkræves vidneforklaring om det, der er foregået under retsmæglingen, medmindre retten giver vedkommende pålæg herom, jf. retsplejelovens § 170, stk. 1 og 2. En dommer, der har fungeret som retsmægler, vil derimod som udgangspunkt være forpligtet til at afgive vidneforklaring om det, der er foregået under retsmæglingen, medmindre retten bestemmer, at vedkommende ikke skal afgive forklaring, jf. retsplejelovens § 170, stk. 3.

Efter Retsplejerådets opfattelse bør alle retsmæglerne, uanset om der er tale om advokater eller domstolsjurister, ligestilles med hensyn til spørgsmålet om vidneudelukkelse, og rådet finder, at udgangspunktet bør være, at retsmægleren ikke skal kunne afkræves vidneforklaring. Retsplejerådet lægger i den forbindelse vægt på, at adgang til en sådan vidneførelse ville kunne være ødelæggende for parternes villighed til at »åbne op« under retsmæglingen - eventuelt i en separat samtale med retsmægleren - og dermed virke hæmmende for muligheden for en vellykket retsmægling. Retsplejerådet foreslår derfor, at retsplejelovens § 170, stk. 1 og 2, om vidneudelukkelse ændres således, at disse bestemmelser omfatter alle retsmæglerne. De foreslåede ændringer medfører, at en retsmægler - uanset om denne er dommer eller advokat - som ud-